

In Kekec je skakal med kamenitim gručevjem in je vriskal in prepeval, da se je slišalo daleč v dolino. Za njim pa je drvil volk in je lajal na ves glas. Bil je vesel kakor psiček, ki gre s svojim gospodarjem na bogato pojedino. Tuintam se je vzel in se je dotaknil Kekca s svojimi prednjimi nogami. A Kekec mu ni zameril tega. Kekec se mu je samo prijazno nasmejal pa mu je rekel: »Vesel si, volkec? Hm, pa saj je prav tako! Takega gospodarja ne dobiš nikjer na svetu, takega gospodarja kot je Kekec... Le bodi vesel, volkec, le bodi vesel!«

Pa sta šla dalje med kamenitim gručevjem. Naglo sta spela in sta bila vesela kot jutranje solnce na sinjem nebu. Iz gručevja sta krenila proti zelenemu rušju, ki se je raztezalo po strmini tja do širnih smrekovih gozdov...

Zapel je zvon...

Zapel je zvon z visokih lin, je tožen glas njegov,
nekoga spet za vekomaj pokrila je rakva krov.
Mogoče bilo dete je prav majhno, brez skrbi,
ob njega krsti mamica za ljubljencem ihti.
Mogoče oče, mamica ostavila sta svet,
in Bog ve, koliko sirot ostalo tu je spet.
Ne — temu ne, ne onemu otožno zvon ni pel,
le siromaka starega je Stvarnik k sebi vzel.
Za njim ihtel ne bo nihče, ob njem ni nihče šel,
le mož, ki ga zagrebel je, mu pokoj je želel.

Desanka.

Jesenski podlesek.

Bohotno poganja
jesenski podlesek,
kraljice jeseni
otožni privesek.

Vsi drugi cvetovi
umirajo, hiraajo
in nanj se s pekočo
bolestjo ozirajo.

A on zaničljivo,
ošabno se smeje:
»Kje vsa je lepota
zdaj vaša — ha! — kje je?«

A pridejo zimski
viharni plazovi —
in strli so tudi
podlesku cvetovi...

Miroslav Kunčič.